

HOT NEWS

Sgt. Pepper's Jazz-Club

16 november

Joep Peeters & The Gumbo Gabbers

featuring The Peeters Sisters

Bonus optreden: Jongerenkoor Reaching Hand

zie pagina 15

14 december

Pax Jazzband

zie pagina 16

Edmond Hall

Master of the clarinet,

zie p. 18

Vuurwerk boven het Markermeer! Is het nu al Oud en Nieuw? Nee, het jaar is nog niet om. Begin van de herfst dan; nee ook niet. Het is het slot van een zonovergoten harddraverijdag, waarbij praktisch heel Enkhuizen is uitgelopen. 's Morgens werden de prachtige paarden gekamd en ingespannen om vervolgens in optocht door het centrum van de Haringstad naar de Start van het parcours te rijden. Dat deed mij aan onze vakantie in de Bourgogne denken. Wij stonden op een zondag naast een riviertje, dat dwars door het dorp liep, te genieten van een stoet praalwagens en muziekkorpsen, ter ere van vele heilige beschermvrouwen en -heren. Het einde van deze optocht gevormd door een aantal jagers te paard met 25 honden. Omdat het die dag bijzonder warm was werd 'ons' riviertje gebruikt als drinkplaats. Het moment dat alle dieren te water gingen was precies een fragment uit een schilderij. Wij logeerden in een stadje dat 10 km verder ligt en in de jaren vijftig geliefd was bij Sidney Bechet. Destijds was het een mondaine stad met mooie hotels, een casino en een kuuroord met geneeskrachtige baden, gelegen in een prachtig park. Bechet vertoefde er zeer geregeld. Het park en casino zijn er nog, hotels merendeel vervallen en het kuuroord wordt veelal op doktersadvies bezocht. De stad is zeer trots op de beroemde gast en heeft haar nieuwe theater naar deze fameuze muzikant vernoemd. In dit gebouw worden allerhande culturele evenementen georganiseerd. Dat brengt mij vanzelf weer naar ons eigen Peperhuis, waar nog een aantal orkesten acte de présence zal geven voordat 2008 echt met vuurwerk wordt afgesloten. Wat het nieuwe jaar zal brengen????? Wat ik wel zeker weet is dat Hot News u, op muzikaal gebied – én in een nieuwe jas – weer met veel plezier zal informeren.

Namens de redactie wens ik u fijne feestdagen toe.

Lies Turksma

COLOFON

Sgt. Pepper's Hot News, clubblad van de Sgt. Pepper's Jazz-Club, Enkhuizen, verschijnt 4 x per jaar.

Jaardonatie jazzclub, inclusief Hot News: € 17,- per jaar; inwonend gezinslid € 5,- per jaar. (Voor een (echt)paar € 22,-). Wilt u alleen ons clubblad ontvangen, dan kan dat door overmaking van € 11,- per jaar op postgiro 73. 20. 354 t.n.v. Sgt. Pepper's Jazz-Club, o.v.v. "clubblad". Entreprijzen donateurs: € 5,-, niet-donateurs: € 10,-.

Sgt. Pepper's Hot News

Hoofdredactie:

Jacintha Floris

Redactie:

Wim Keller

Aart Lub

Lies Turksma

Dick Turksma

Brieven kunt u sturen naar:

Redactie Sgt. Pepper's Hot News

Postbus 400

1600 AK Enkhuizen

Adverteren in Hot News:

Sam Verbeek: 0228 - 31 47 91

Tarieven op aanvraag

Vormgeving blad en advertenties:

Dick Turksma

Sgt. Pepper's Jazz-Club

Bestuur:

Sam Verbeek

voorzitter,

muzikale contacten

Gerrit Piso

public relations

René Slagers

secretaris

Ger van Dijk

penningmeester

**Niets uit dit blad mag worden
overgenomen zonder schriftelijke
toestemming van de redactie.**

Correspondentie-adres

Sgt. Pepper's Jazz-Club:

Postbus 400

1600 AK Enkhuizen

Tel.: 0228-314791

E-mail: info@sgtpeppersjazzclub.nl

Website: www.sgtpeppersjazzclub.nl

Druk:

Drukkerij Bijto, Enkhuizen

Ereleden bestuur:

Harry Jans,

Jan Jaap Kroeb, Frank Sprong.

Medewerkers van verdienste:

Nelleke van den Anker, Helma Mol,

Jaap Robijn, Ad Schager

Op naar Sniklaas, de kerstdagen en Oud en Nieuw. 'Time flies when you have fun', zegt men in Engeland en volgens mij is dat ook zo. De dagen knallen voorbij, maar we hebben nog een aantal fijne dingen voor de boeg.

Het jaarprogramma 2008

Het restant van het programma 2008 ziet er als volgt uit:

zondag 16 november: Joep Peeters & The Gumbo Gabbers featuring The Peeters Sisters. Tevens op deze middag een voorprogramma: er wordt een kerst jazz-cd gepresenteerd door het jongerenkoor Reaching Hand, ondersteund door de Enkhuizer jazzband The Old Fashioners. zondag 14 december: de winnaars van het Local Street Event 34ste Jazzfestival Enkhuizen 2007: de Pax Jazzband, nu in bühne bezetting.

Een aantal jazzbands heeft toegezegd tijdens hun optreden, met enkele leden van de Jazz for Juniorsschool uit Enkhuizen een paar nummers ten gehore te brengen. Een prachtige steun en stimulans voor onze jazzjongeren!

First Boogie & Bluesnight Enkhuizen

U leest het goed, een nieuw initiatief van bekenden 'achter de coulissen', genaamd de Werkgroep Boogie & Blues Enkhuizen. Op zaterdag 29 november een fantastische avond in de Nieuwe Doelen met de bluesband Cuby and The Blizzards en de Boogieband Martijn Schok. Cuby en zijn band kent u natuurlijk allemaal uit de jaren '60 en '70, met onder andere Herman Brood op toetsen. Laatstgenoemde zal om bekende reden niet aanwezig kunnen zijn, maar ik verzeker u, Cuby heeft geweldige muzikanten om zich heen verzameld. Martijn Schok behoeft geen nadere aankondiging, hij speelde dit jaar, mer zeer veel succes voor de tweede maal op het jazzfestival Enkhuizen. Dus volg het nieuws en ga vooral luisteren.

Oudejaarsconcert van de Freetime Old Dixie Jassband

Ook in 2008 staan de mannen van de Freetime weer in de blauwwit geruite overhemden, gestreken en klaargestoomd op de bühne. Op zaterdag 27 december zullen de Freetime klanken weer te horen zijn in de Nieuwe Doelen. Volgt u vooral het nieuws of bezoek hun website: www.freetimeolddixiejassband.nl

Concert Culinaire Enkhuizen

Het evenement ligt weer achter ons en de geluiden vanuit de organisatie zijn positief. De totaal opbrengst is m 43.850,- geworden. De publieksdagen zaterdag en zondag waren bijzonder geslaagd, dankzij de geweldige inzet van Spirit of Gospel & New Orleans Band, KSM, Airiesjkwair, Reaching Hand, Music Stars, The AAC House Band, een demonstratie streetdance onder leiding van Christine van Dam, Sunshinekoor en niet te vergeten de Harbour Hepcats Big Band. Het avondprogramma was in een woord geweldig. Met The Old Fashioners als 'openers' kwam de stemming in de Westerkerk er al direct in. De Nederlandse Crosby, Stills, Nash & Young, Cripple Creek Ferry, oogstten veel lof met hun prachtige nummers. The Beatles Revival zorgde voor een echte jaren zestig finale. Op zondagmiddag trad Kim Hoorweg op met haar begeleidingsband Missionary 5. De aanwezigen waren allen diep onder de indruk van dit zeer jonge zangtalent. Wat een beheersing en frasering van haar stem. Met recht werd zij die middag aangekondigd als onze European's Very New Young Lady of Jazz. De band, allen beroepsmusici, was duidelijk zeer goed op dreef. Professionaliteit van de bovenste plank. De middag werd door onze eigen Enkhuizer jazztrots, de jeugdige Oriental Jazzband, met hun geweldige nieuwe zangers Kristel de Haak, op gedenkwaardige wijze afgesloten.

Slecht nieuws van het Alkmaarse Jazzfestival

Alkmaar krijgt géén jazzfestival dit jaar. Misschien dat het muziekevenement op 3, 4 en 5 oktober nog in afgeslankte vorm heeft plaatsgevonden, maar een totaal festival door de hele stad behoort tot het verleden. Het zou de 24ste editie worden van een festival dat het in de loop der jaren steeds moeilijker heeft gekregen. Het draagvlak binnen de Alkmaarse samenleving voor een marginale muziekvorm als de jazz (...) wordt steeds kleiner en de horeca ziet de commerciële meerwaarde van een specifiek evenement voor een kleine doelgroep niet meer zitten. Daar zat 'm dus de knee; de ervaring leerde dat de horeca meer en meer popbands programmeerde. Zo druk je de jazz vanzelf naar de groenbak. Het festival zelf werkte met een budget van dertigduizend euro, aldus de Alkmaarse Courant. Wat ben ik blij dat ik in Enkhuizen woon!!

Sam Verbeek

Van idee tot werkelijkheid

Enkele jaren na de oprichting van onze jazzclub lanceerde ik het idee, binnen het clubbestuur, om een 'Wall of Fame' in Enkhuizen op te richten. Met daarop dan stenen met namen van bekende (Enkhuizer) oude stijl jazzorkesten. Maar u weet hoe het gaat: ideeën komen, maar verdwijnen ook vaak. Toch kwam de gedachte om de oude stijl jazzmuziek in de haringstad een fysieke plek te geven regelmatig terug.

Ongeveer twee jaar geleden zette ik het idee op papier. Het was inmiddels wel iets gewijzigd: het zou iets moeten worden zoals Hollywood ook kent: een 'walk of fame'.

Het bestuur was enthousiast en we zijn sindsdien aan de slag gegaan met het idee: geef Enkhuizen een Jazzwalk of Fame.

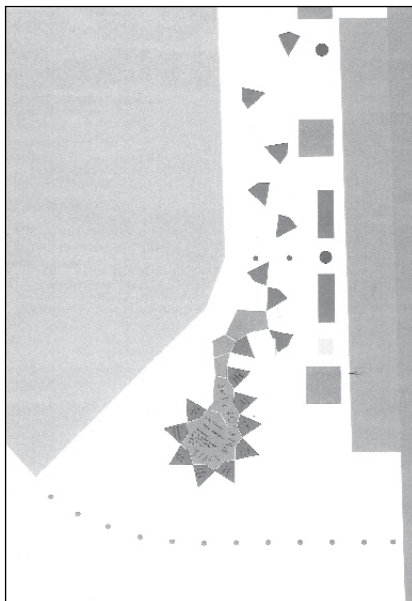
Vorig jaar januari werden de eerste contacten met het College van Burgemeester en Wethouders gelegd. Ook zij 'zagen het zitten' en vanaf toen zijn we echt aan de slag gegaan: Hoe moet het eruit zien? Wat kost het? Hoe komen we aan geld? Wie doet wat, enz. enz..

Maar..... het is zover. Op 11 oktober werden op het Venedie, voor het CMK-kantoor (op het 'St. Janspleintje') de eerste tegels ingewijd door wethouder Klaas Kok. Daarna worden jaarlijks een of twee tegels op het Venedie, in de richting van de Dijk, gelegd. Als alles goed gaat (ijs en weder dienende) wordt in januari 2009 de eerstvolgende door een prominente, in Enkhuizen zeer bekende, jazzmusicus, onthuld.

Het ontwerp is gemaakt door Rosa Minkowsky uit Enkhuizen. Het ziet er prachtig uit en met een beetje fantasie is de letter 'J' en/of een saxofoon in het ontwerp te herkennen. We hebben niet alleen medewerking van de gemeente Enkhuizen gekregen. Ook de Enkhuizer jazzorkesten én het Jazzfestival dragen hun (financiële) steentje bij. En last but not least: het VSB Fonds.

Wij hopen met dit initiatief ons fysieke steentje aan 'the hottest place in the north' bij te dragen.

Ger van Dijk

Timeless CD TTD 661: Jazz Band Ball Orchestra, 45 years after

Mainstream jazz uit Polen. Een land dat bekend staat om de bands die de oorspronkelijke arrangementen tot in de perfectie naspelen. De Jazz Band Ball Orchestra (JBBO) komt op mij over als een zeer originele formatie, die ook volgens de begeleidende tekst een sterke drang naar de toekomst heeft en niet blijft hangen in het verleden. De formatie bestaat al 45 jaar met zeer trouwe bandleden, die gemiddeld meer dan 30 jaar deel uitmaken van de band. De cd, die is opgenomen in september 2007 in de Mile Stone Jazz Club (UK), bevat nummers van onder andere Count Basie (Lester leaps in en Little jazz) en Duke Ellington (Cotton Tail en Caravan). Stevige nummers, afgewisseld met rustige, zoals Memories of you (Eubie Blake en Andy Razaf) en Sugar Blues (Clarence Williams). Het nummer Caravan kwam naar mijn mening iets minder uit de verf, maar doet niets af aan het lekkere, swingende geluid op deze cd. Over smaak valt uiteraard te twisten, maar ter afwisseling van het traditionele repertoire zou deze cd zeker niet misstaan in uw jazzcollectie.

Aart Lub

Upbeat URCD 214/218: Lonnie Donegan, Jubilee Concert at the Fairfield Hall, 5th June 1981

Liefhebbers van de Chris Barber Jazzband uit de jaren vijftig die kennen hem zeker nog wel, banjod'st, gitarist en zanger Lonnie Donegan. Vanaf 1954 tot 1956 speelde Lonnie bij Chris en ontdekte dat hij met skiffle aardige hitjes kon scoren. Bij Chris waren dat Rock Island Line en John Henry, oude fieldholler songs, ooit door Leadbelly op de plaat gezet. Het maakte van Lonnie in een klap een topattractie. Hij begon zijn eigen skiffle-formatie in 1956 en scoorde nog een paar hitjes: Cumberland Cap en de Battle of New Orleans. Werkelijk, hij was onaantastbaar in de popregio's van het Verenigd Koninkrijk en ook daarbuiten verkochten zijn platen goed. Zelfs de Beatles hebben versies gemaakt van zijn songs, maar waren er wel de oorzaak van dat zijn ster verbleekte. Toch bleef hij spelen in zijn eigen stijl, voegde echter meer en meer popelementen toe aan zijn platen. Zijn 25ste jaar als professioneel zanger wilde hij vieren en dat gebeurde op 5 juni 1981 in de Fairfield Hall in Croydon (bij Londen). De liefhebbers van Ken Colyer en de Barber Band met Monty Sunshine kunnen tevreden zijn, want zij spelen op de cd (URCD 214, met de eerste helft van het concert) elf nummers met veel oude hits van de Barber Band. Ze hadden echt zin in deze reünie want de vonken springen er vanaf. Het tweede gedeelte van de cd is voorbehouden aan de Skiffle

groep van Lonnie met enkele klassiekers: Railroad Bill en John Henry. De tweede cd is een voortzetting van de eerste, met dien verstande dat ook het pop element erin verwerkt is. Een elektrische gitaar bespeeld door Jackie McCauley en een keyboard, basgitaar en drums. Dat geeft natuurlijk een heel andere klank, maar is niet minder aantrekkelijk, want Lonnie zingt op alle nummers met die karakteristieke kraakstem het geheel aantrekkelijk aan elkaar. Daarna komen nog enkele bonus tracks en er wordt afgesloten met een grote Jubilee Concert Finale. Kortom, een geweldig feest! De liefhebbers moeten deze cd's zeker aangeschaffen. Beide schijven worden ook nog eens door Lonnie Donegan geïntroduceerd en dat maakt zo'n live recording toch zeer aantrekkelijk. Begin jaren negentig heb ik Lonnie nog gezien en gehoord in de Singer concertzaal te Laren, waar hij op het 'veertig jarig feestje' van Chris Barber in de eerste set speelde en enkele liedjes zong. Concertsamenstelling: geweldig gevarieerd; opname-kwaliteit: uitstekend en om in het jargon van Jan Taris te blijven: een must voor de liefhebber.

Wim Keller

TPA Records 030: The Tin Pan Alley Jazzband, Harlem Bound

Zoals u in het stuk van Sam Verbeek in het vorige nummer van Hot News las, vierde de Tin Pan Alley Jazzband op 20 april j.l. zijn twintigjarig bestaan in het Peperhuis. De nieuwste cd van de band werd daar ten doop gehouden en hij heeft de afgelopen dagen zijn rondjes gedraaid in mijn cd speler.

Onze vrienden hebben een prima product op de markt gezet. In 14 tracks, met een enorm gevarieerd aanbod van niet alledaagse nummers, brengen ze ons in de warme, typische TPA sfeer, die je onmiddellijk uitnodigt om eens lekker te gaan dansen. Twee composities zijn er van de hand van leider Jan van Deursen: een rag en een latin-american stuk, allebei om van te smullen. Jan schreef ook alle arrangementen, op één na. Die is van de hand van banjod'st/gitarist Richard van Straten, ook al zo'n vakman! De nootjes die Jan en Richard hebben opgeschreven, worden prima en goed getimed gespeeld door de leden van de band. Daarnaast herbergt het gezelschap een – groot – aantal goede solisten, waarvan, voor mij, trompettist Arco van Dam en bassist Hans Doesburg de exponenten zijn.

Ik zei al dat de cd je direct tot dansen uitnodigt. Nou, dat is de 'schuld' van het prima opererend ritme, bestaande uit drummer Simon Siezinga, de al eerder genoemde Richard van Straten (wat een heerlijk gitaarintro in 'Black 'n Blue!') en bassist Hans Doesburg. Voorin gebeuren ook heerlijke dingen: we genieten van de virtuoze altsax en de klarinet van Jan van Deursen, de verhalen die uit de trompet van Arco komen en de warme, goed in het ensemble passende, trombone van Danny de Vries. Kortom, een orkest waarmee je voor de kramen langs kunt. Een echte Tin Pan Alley cd, waar de fans en zij die dat willen worden, mee weg zullen lopen. Informatie: 0228 – 51 44 58, of 0229 – 21 63 69.

Dick Turksma

The Big Easy Rascals: New on the Jazz Scene

Een keer in de zoveel tijd gebeurt het. In de overmacht aan oude stijl jazz cd's die over onze hoofden wordt uitgestort, komt er opeens een op ons af, die je van louter enthousiasme door de kamer doet dansen. Ook de muren en het plafond worden daarbij niet ontzien. Zoveel vreugdevolle energie kreeg ik bij het beluisteren – keer op keer – van de eerste zilveren schijf

van de Big Easy Rascals: een samengaan van zes jeugdige toptalenten, dat in deze tijd zijn weerga niet kent. Vijf Henkuzers, waarvan drie uit één familie (De Wit) en een Nieuwedieper, hebben een heerlijke mix van Swing- en N.O. stukken aan het gedigitaliseerde plastic toevertrouwd. Het orkest speelt op een kwaliteitsniveau dat we kennen van Engelse orkesten als dat van b.v. Alex Welsh: simpele, maar muzikale arrangementen en instrumentale solo's, die je geregeld kreten van emotie doen slaken.

Een blazerssectie waar je absoluut 'u' tegen moet zeggen. Coos Zwagerman, een werkelijke top trompettist, Jaap de Wit jr, een getalenteerde en swingende rietblazer en ,voor mij de revelatie van de eeuw, Jaap de Wit, de vader van de twee andere De Witjes, op trombone, spelend in de hoogste klasse van de oude stijl. Jaap heeft, herinner ik mij, ooit korte tijd trombone gespeeld in de Freetime, maar de ontwikkeling die hij sindsdien heeft doorgemaakt, is ongekend. Ik hoorde soms zelfs even Roy Williams voorbij komen.

Het ritme, wow, het ritme! Een super swingend driemanschap, met coming man Pieter de Wit achter het slagwerk, de stuwende vier snaren van Remco de Jong op bas en Hans Mantel met zijn smaakmakende en stimulerende gitaar- en banjospel. In zeven van de tien nummers (totale speelduur: 43 minuten), wordt er door Jaap jr en Coos swingend en met een jazzy timing gezongen.

Dit is een cd die iedereen zou moeten kopen, een topper!! Deze in eigen beheer uitgebrachte productie – hij heeft geen nummer, of iets dergelijks – is o.a. te koop bij De Wit in de Westersstraat. Koop ze leeg!

Dick Turksma

Met dank aan Jazz Mag

De Sgt. Pepper's Jazz-Clubmiddag wordt mede mogelijk gemaakt door:

Accountantskantoor Woestenburger
Persona Anonyma
Ris Rubber nv

Tandartspraktijk P. Bunschoten
De Toekomstgroep
De Wit Beeld, Geluid & Witgoed

Onze dank gaat uit naar deze bedrijven!

Waar zijn ze gebleven.....

Een zoektocht naar 'verdwenen' Enkhuizer bands en hun muzikanten

New Orleans Uptown Jassband (1985-1992)

De New Orleans Uptown Jassband in de repetitieruimte, met v.l.n.r. WilThijssen, Jan de Jong, Arie Nederlof, Joop Slager, Leo Boogaards en Dick Degeling.

De muziek van de 'zwarte' dansorkesten uit de jaren twintig van de vorige eeuw sprak de muzikanten van de Uptown Jassband zeer aan en zorgde zeven jaar voor de synergie tussen de bandleden. De formatie is begonnen als The Elephant House Jassband. De naam verwees naar de oefenruimte in de Jumbo spellenfabriek te Wognum. In 1985 verhuisde de band naar Enkhuizen, waar een nieuwe oefenruimte werd gevonden boven de firma van trombonist Dick Degeling in de Waagstraat. Tegelijkertijd werd de naam van de formatie veranderd in New Orleans Uptown Jassband (oefenruimte boven de stad), na nog een korte tijd The New Orleans Toilers (tobbers) geheten te hebben.

Arie Nederlof, kornettist van de band, bewaart goede herinneringen aan de 'Uptown': "Wij wilden pure, zwarte New Orleans muziek spelen en lieten ons daarbij inspireren door grote namen als George Lewis en Willy Gary 'Bunk' Johnson". Niet iedereen stelde het op prijs dat de band zittend speelde. Nederlof: "Op dat gebied hebben we nooit concessies gedaan. Het kwam ook voor, dat mensen aan het begin van de avond vroegen of we iets zachter konden spelen, omdat ze met elkaar wilde praten. Later op de avond vroegen dezelfde mensen of we nog een uurtje konden doorspelen". Vooraf wisten de bandleden nooit hoe lang een nummer zou duren. Zolang er werd gedanst werd er ook gespeeld. The Uptown Jassband bestond uit de volgende leden; Rinus van der Peppel (drums); hij stapte na ongeveer twee jaar uit de band om Europees te gaan toeren met onder meer de bekende klarinettist Brian Carrick. Van der Peppel speelt nog geregeld als invaller in

**Uitstekend optreden van
The New Orleans Tilers**

**New Orleans Uptown Jassband
huisorkest van De Almanak**

De Uptown Jassband tijdens de Dixieland Jamboree van 1985 in de hal van de oude Parkschoouwburg in Hoorn. Dit evenement is een paar jaar achtereen georganiseerd door drummer George Alma. We ontwaren v.l.n.r. Wil Thijssen, Joop Slager, Arie Nederlof en Dick Degeling; Leo Boogaards zit grotendeels verborgen achter de speakerbox. Foto: Sieuwert Ruiter.

**New Orleans Up Town
Jassband in Buurtjeshaven**

diverse formaties. Jan de Jong werd de nieuwe drummer van de band (niet meer actief in de muziek, red.); Wil Thijssen (klarinet), samen met Van der Peppel oprichter van de 'Uptown', is nu actief in de Chicago Jazzband uit Heerhugowaard; Dick Degeling (trombone) is omstreeks 1990 uit de band gestapt, waarna Wil Pietersz zijn positie heeft overgenomen (momenteel geen band, red.). Dick Degeling speelt in de N.O. begeleidingsband van het koor Spirit of Gospel uit Enkhuizen; Leo Boogaards (banjo/zang), speelt net als Wil Thijssen in de Chicago Jazzband; Joop Slager (bas) speelt tegenwoordig meer moderne jazz in een kwartet met onder meer pianiste Thera Schoonhoven (zij speelde o.a. in The Oriental Jazzband, red.); Arie Nederlof tot slot (kornet), speelt nu de lead bij de Enkhuizer formatie Jazzpiration.

Optredens verzorgde de 'Uptown' over het algemeen in de noordelijke provincies. Geld was daarbij volgens Nederlof altijd van ondergeschikt belang: "Tijdens een optreden in een regionaal café vertelde de uitbaatster dat ze een kwartje op de bierprijs had gedaan. Onze gage hing dus af van de bieromzet". De band heeft ook veelvuldig op jazzfestivals en in jazzclubs gespeeld. Voor een optreden in de Joseph Lam Jazzclub in Amsterdam werd de band op het affiche kort maar krachtig aangekondigd: 'lets lekkers uit Enkhuizen!' De band heeft nooit in het buitenland opgetreden en helaas zijn er ook geen professionele geluidsopnamen gemaakt. Een zeer trouwe fan uit Brabant heeft met een 'huis, tuin en keuken' cassetterecorder opnamen gemaakt tijdens de optredens. De kwaliteit was niet om over naar huis te schrijven, maar de toewijding van deze liefhebber werd door de bandleden zeer op prijs gesteld.

Een memorabel optreden voor de Uptown Jassband vond plaats in het gemeenschaps-

De Uptown tijdens een kerkdienst in de Christelijke kerk op de Markt in Schagen tijdens het jazzfestival van april 1987, met zangeres Nel Bogaards. Zangeres en band bezorgden de aanwezigen 'een kippenvel-effect', zoals het Noord-Hollands Dagblad schreef. De voorganger was Hans Leydekkers. Foto: Noord-Hollands Dagblad

huis van Anna Paulowna. De band stond in het voor- en pauzeprogramma van de Dutch Swing College Band o.l.v Peter Schilperoort. Aan het einde van het programma hebben de bands nog een nummer samen gespeeld. Nederlof kan zich de zeer professionele houding van de DSC nog goed herinneren: “Muzikaal was het uitstekend, maar de sfeer was wel heel erg zakelijk: lijken een nummer van schraapt.” Het mooiste compliment kreeg de Enkhuizer formatie van een bezoeker, die aangaf dat hij graag de ‘geliktheid’ van de DSC Band had geruild voor de oprechtheid van de Uptown Jassband. Volgens Nederlof werd er door de jaren heen door enkele muzikanten nog wel eens getwijfeld aan het eigen kunnen van de band. Na een optreden in de Tri-angle Jazzclub te Apeldoorn in 1992, hebben de bandleden, na een

In Anna Paulowna speelde de Uptown Jassband samen met de Dutch Swing College Band. Duidelijk zien we drummer Huub Janssen en klarinettist Bob Kaper en banjodist Leo Bogaards, Bob's collega Wil Thijssen en Dick Degeling, wiens hoofd schuil gaat achter zijn trombone.

nieuwe ‘twijfel sessie’, besloten om te stoppen. Nederlof: “We zijn ten onder gegaan aan een overmaat aan zelfkritiek, dat is jammer, maar de mooie herinneringen overheersen gelukkig. Het was een prachtige tijd”.

Joep Peeters & The Gumbo Gabbers

featuring The Peeters Sisters

Zondag 16 november 2008, 14.00 – 18.00 uur.
Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Bezetting:

Joep Peeters -piano, zang
Robert Veen -sopraansax, klarinet, altsax
David Lukács -klarinet, tenorsax,
Dennis Kolen -gitaar, zang,
Richard Frijters -contrabas
Matty De Wijs -drums

Chris, San, Wies Peeters -vocal trio

Gumbo is een typisch New Orleans gerecht: veel verschillende ingrediënten, allemaal vers en op smaak gebracht met allerlei heerlijke kruiden. 'Hot and Spicy!'

En dat is nu precies de muziek van Joep Peeters en zijn Gumbo vrienden oftewel -Gabbers. Ingrediënten uit de honderdjarige jazzkeuken, flink door elkaar geroerd en in een dubbel getrokken swingbouillon geserveerd door chefkok Joep en zijn Gumbobrigade. Smakelijk eten, enjoy your meal, bon appétit.

De Gumbo Gabbers brengen als speciale attractie de Peeters Sisters mee. De drie zingende dochters van Joep brengen hoogtepunten uit het repertoire van de vele vocale groepen die in de jazzgeschiedenis hun gouden stemmen hebben laten klinken: Boswell Sisters, Andrews Sisters, maar ook The Ink Spots en The Platters en zelfs de Beatles. Ze zijn allemaal in Enkhuizen te horen dankzij de Peeters Sisters.

Let The Good Times Roll!

Lees verder op p. 16

15

Bonus optreden

Tijdens deze clubmiddag zal de kerst jazz-cd van het jongerenkoor Reaching Hand uit Enkhuizen worden gepresenteerd. Tevens zal er een aantal nummers van deze geluidsdrager ten gehore worden gebracht met muzikale begeleiding van The Old Fashioners.

Aart Lub

Pax

Jazzband

Zondag 14 december 2008, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Bezetting:

Herman Blaauw	-trompet, zang
Max Simons	-klarinet, sopraansax., zang
Gerrit Baas	-trombone
René Kuiper	-banjo, zang
Jan Dijkstra	-sousafoon
Hendrik Schuitema	-drums

Het jaar 2008 zal in de Sgt. Pepper's Jazzclub muzikaal worden afgesloten door de Pax Jazzband, winnaar van het Local Street Jazz Event tijdens het 34ste Jazzfestival Enkhuizen (2007). Dat deze formatie ook een geweldige bühneband is zult u deze middag horen en zien. De band werd opgericht in 1980 en heeft haar naam ontleend aan de repetitieruimte van weleer: Hotel Pax te Delfzijl. Als New Orleans orkest heeft het in de loop der jaren, zowel binnen als

buiten de jazzwereld, een eigen plek verworven met een onvervalste New Orleans sound, die puur en gedreven wordt gespeeld. Het geluid van de 'Pax' is duidelijk herkenbaar in stijl, vorm en klankkleur.

Deze formatie manifesteert zich als dance hall band, waarbij het New Orleans ritme wordt neergezet door sousafoon, banjo en drums. Deze nooit aflatende motor van de band is die-nend, sprankelend en in solo's overtuigend. In de huidige bezetting kan de Pax gerekend worden tot één van de beste New Orleans orkesten in Nederland. In uw N.O. herinneringen mag de Pax Jazzband dan ook niet ontbreken.

Aart Lub

JIJ EN JE

* Spaar ervoor - of vraag er een voor je verjaardag, als je overgegaan bent of bij een andere goede gelegenheid. Een wereld van fotoplezier gaat voor je open!
 Bij je fotohandelaar ligt een aardig boekje klaar: „Hoe leer ik echt fotograferen!“ (40 ct)

f 25.-

Voor tijd-, moment- en flitsopnamen, op een afstand of dichtbij. 8 groot-formaat (8 x 9) foto's uit één filmpje. Grote, heldere zaeker, gemakkelijke bediening, dus ... altijd rake foto's!

AGFA CLACK

MAKEN

DE FIJNSTE FOTO'S

* (ZOALS DEZE)

VAKMAN EN AMATEUR

IN 132 LANDEN VAN DE WERELD VERTROUWEN

- TERECHT! - OP AGFA!

Tot 11 juni a.s. heeft uw oude camera inruilwaarde. Vraag uw fotohandelaar.

In 1960 wisten we nog niets van digitaal fotograferen, maar we hadden wel een Agfa Clack, waarmee je wel 'acht groot-formaat foto's' op één rolfilm maakte. Het was een boxcamera: je haalde er de mooiste plaatjes uit. En dat voor (omgerekend) n11,34. Bestaat Agfa eigenlijk nog? Foto: Rhythme.

Edmond Hall

Master of the clarinet

Bij het beluisteren van jazzplaten zijn eerste indrukken vaak bepalend voor de latere fascinatie voor die muziek, of voor degenen die de muziek spelen. In het geval van Pee Wee Russell kleunde ik volkomen mis, maar bij zijn muzikale tegenhanger Edmond Hall had ik het direct bij het rechte eind. Wat een geweldige swinger, wat een mooie toon en techniek! Enkele van mijn eerste langspeelplaten – ik kon ze kopen door spaarzaam met de revenuen van een ochtend krantenwijk om te gaan – waren opnamen van de Eddie Condon All Stars: Coast to Coast, Jammin' at Condons en Bixieland. Ed Hall stond in 1950-1955 onder contract bij Condon en speelt op deze opnamen prominent mee. De platen, die in Nederland op het Philips label werden uitgebracht en oorspronkelijk in de USA door Columbia werden uitgegeven, hebben nog steeds een heel bijzonder plekje in mijn platenkast. Later zijn die opnamen op tientallen andere labels op cd uitgebracht, maar zelf pak ik die platen regelmatig uit de kast om ze te draaien. De geweldige sfeer die zij oproepen, doet mij de jaren vergeten en

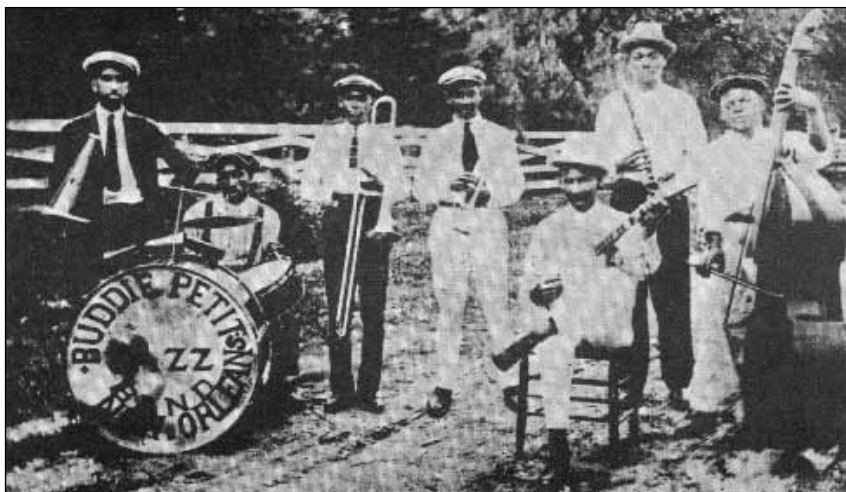

maakt de jazz voor mij weer jong. Kon je bij Pee Wee nooit weten welke kronkelende noten hij uit zijn toeter toverde, bij Ed Hall hoor je een grote swingende lijn met geweldige uithalen tot gevoelige fraseringen in de bluesstukken. Muzikale tegenhanger van Pee Wee? Ja zeker, want slaan we de discografie er op na, dan overvalt je de ongelofelijke productie in de vorm van platen, film, tv, festivals in de USA en daarbuiten, radio, te veel om op te noemen. Manfred Selchow en Karsten Lohmann publiceerden in 1981 de discografie van Edmond Hall, uitgeverij Uhle & Kleinmann, Lubbecke, BRD, 161 pagina's met foto's. Het werk is inmiddels zeker gedateerd, want cd's staan er nog niet in. Die waren nog helemaal niet op de markt, ja, time flies!!!

New Orleans, the Crescent City

Edmond Hall werd op 15 mei 1901 in Reserve, Louisiana geboren. Zijn broer Clarence kwam een jaar eerder op de wereld en na hem kwam zijn broer Herbert in 1904. Herbert Hall zou later ook als klarinettist furore maken. Vader Edward Hall speelde in de Onward Brass Band ook klarinet; het was dus niet verwonderlijk dat zijn zoons later ook de muziek in gingen en logisch dat ze kozen voor een rietinstrument. Edmond's eerste schrede op het muzikantenpad zette hij met de gitaar en daarmee trad hij voor het eerst op bij het orkest van Kid Thomas Valentine, waar zijn broer Clarence klarinet speelde. Als zestienjarige pikte Ed echter ook de klarinet op en naast enkele uitstapjes naar alt- en baritonsax, zou dat zijn visitekaartje blijven. Scholing op

dat instrument heeft hij nauwelijks gehad, maar ja, met zo'n muzikale familie, waar de muziek je als het ware met de paplepel word ingegeven, kun je niet in de fout gaan. Ook invloeden van de plaatselijke grootheden van die tijd, Lorenzo Tio en Alphonse Picou, bepaalden zijn keuze en dat hij daardoor in de Creoolse traditie van het klarinet spelen greide, is begrijpelijk. Edmond speelde Albert systeem klarinet (een wat simpeler kleppensysteem dan op de moderne Boehm klarinet van deze tijd, red.) en bleef dat instrument zijn hele leven trouw. De speciale klankkleur die hij met dat instrument kon oproepen is speciaal aan klarinetten uit New Orleans voorbehouden. Als professioneel muzikant werkte hij in de periode 1918-1919 bij verschillende orkesten, maar dat zette nog geen zoden aan de dijk, echter, toen hij in 1920 bij Bud Roussell kwam begon het er op te lijken. Trompettist Lee Collins ging in 1921 naar Pensacola, Florida, met in zijn gelederen Ed Hall; het werden zonnige weken. Terug in New Orleans ging Ed spelen in het orkest van Buddie Petit. Tijdens een interview, dat Ed Hall in 1956 aan Max Jones gaf, verzekerde hij Max dat het spelen bij Buddie voor hem van essentieel belang was geweest. Niet alleen was het een geweldig orkest, de beste band uit New Orleans, maar hij kreeg de gelegenheid om zijn eigen stijl te ontwikkelen. Met Petit ging hij serieus de boer op. Vier maanden naar Houston, Texas, in de 'Chop Suey' in Galveston, daarna naar Mandeville in Louisiana. Zij noemden zich The Black and Tan Orchestra. Daarvoor heette de formatie Buddie Petit's New Orleans Jazz Band. Terug in New Orleans, speelde Ed bij verschillende orkesten. In 1924 bij 'Eagle Eye' Shields, waar hij de latere stersolist van Duke Ellington, Cootie Williams, ontmoette; er ontpopte zich een hechte vriendschap. Zo rond 1927 kwamen Cootie Williams en Ed Hall bij het orkest van Alonzo Ross, de Ross de Luxe Syncopators, een tienmans orkest: twee trompetten, een trombone, drie rieten en de gebruikelijke ritmesectie. Met Ross de Luxe ging Ed Hall voor het eerst de opnamestudio in: op 22 augustus 1927 werd een aantal stukken opgenomen: Skad-O-Lee, Don't you wanna know, Mary Bell, Monia, Florida Rhythm, Believe me Dear, Lady Mine en Baby Stop Teasing Me. Obscure opnamen, die ik niet in mijn collectie had en ik heb het internet moeten inschakelen om er achter te komen hoe ze klonken. Uiteindelijk heb ik er een paar gevonden, uitgebracht op het Yazoo-label onder de noemer Jazz the world forgot (Yazoo-2024/25). Het orkest speelt een mengeling van commerciële jazzy dansmuziek. Ed Hall speelt op deze opnamen ook alt- en baritonsax. Door die plaatopnamen brak het orkest door en kreeg een contract in de Roseland Ballroom, Brooklyn, New York. Het zou van korte duur zijn, na veertien dagen was het einde verhaal en stond hij op straat.

Buddie Petit's New Orleans Jazz Band in Mandeville, Louisiana. Van links naar rechts ontwaren we: ene René met megafoon, Eddie 'Face O' Woods, George Washington, Buddie Petit, op de stoel Buddy Manaday, Edmond Hall en Chester Zardis. Foto: Manfred Selchow en Karsten Lohmann: Edmond Hall, a Discography.

Big band en Swing

Ed Hall bleef in New York en zou niet meer naar New Orleans terugkeren. Hij speelde in het orkest van Charlie Skeets, dat na twee maanden overgenomen werd door Claude Hopkins, die er een swingende outfit van maakte. Met Hopkins ging Ed niet alleen veelvuldig de opnamestudio in; voor Decca, Brunswick en Columbia werden tientallen zwarte schijven opgenomen en er werden ook nog elke muziekfilms geschoten. Dance Team en Wayward werden in 1931 in New York gemaakt; de films zijn op het internet te bekijken (www.dailymotion.com), waar we nog net even een glimp van Ed Hall meepakken. De jaren 1932 t/m 1934 vinden we Ed veelvuldig met Hopkins in de platenstudio, echter voor mijn eigen collectie heb ik maar één plaat van het orkest kunnen bemachtigen (Alamac 2420). De Hopkins band klinkt als een

De rietsectie van het orkest van het Claude Hopkins Orchestra met v.l.n.r. Gene Johnson, Bobby Sands en Edmond Hall. Foto: zie p.19.

goed ingespeelde, swingende formatie en stond bekend door de gedisciplineerde aanpak van de swingstukken. Het medium film had behoefte aan korte stukken muziek. Het orkest van Hopkins speelde in 1935 en 1936 in de films Broadway Highlight en By Request. Ed Hall stapte in 1936 over naar het orkest van Lucky Millinder en later speelde hij bij Mills Blue Rhythm Band: bekende orkesten in die tijd, waarmee hij waarschijnlijk wel plaatopnamen gemaakt heeft, maar die in de discografie van Brian Rust niet vermeld worden. Wel ging hij in 1937 met trompettist Frankie Newton de opnamestudio in en nam enkele stukken op, die wél heruitgebracht zijn op lp en cd (Affinity-cd 1014). Lekker ontspannende swingende muziek en je hoort duidelijk dat Ed Hall zich beter thuis voelt bij die kleine swinggroepjes dan in die big band. Drukke tijden breken aan, want meeliftend op de successen van Benny Goodman en Artie Shaw met hun kleine swingcombo's en de revival van de oude, lees nieuwe muziek, uit Chicago en New Orleans, werd Ed Hall een veelgevraagde muzikant in tientallen combo's en als begeleider. Honderden opnamen maakte hij in de periode 1937-1940 met Billie Holiday, Billy Hicks, Mildred Bailey, Midge Williams, Ida Cox, Henry Allen, Lionel Hampton, W.C. Handy, Joe Sullivan en Eddie Heywood. Onmogelijk om de opnamen te vermelden, maar de meesten zijn nog steeds te verkrijgen op cd. Tussen 1941 en 1944 vinden we Hall in het sextet van Teddy Wilson, die, nadat hij triomfen had gevierd met het Benny Goodman Trio en -Quartet, het zelf

eens wilde proberen. In een interview met Antonin Truhlar vertelt Ed dat het muzikaal de gelukkigste tijd van zijn leven is geweest.

Town Hall en Esquire Award

Ed Hall nam op 5 februari 1941, voor het eerst onder eigen naam, vier stukken op met Charlie Christian op gitaar, Israel Crosby op bas en de King of Boogie Woogie, Meade Lux Lewis op het Celesta label: Jammin' in four, Edmond Hall Blues, Profoundly Blue en Celestial Express. De juichende, swingende klarinetpartijen met de begeleiding op elektrische gitaar en celesta maken er iets heel apart van. Eddie Condon organiseerde jazzconcerten in de New York Town Hall; de eerste geheel een in memoriam voor de net overleden Fats Waller, de tweede informeel. Ed Hall was op 29 november 1942 aanwezig en zou later, toen die radio optredens we-

De band van Eddie Condon in zijn club 'Condon's'. De band bestond uit v.l.n.r.: Eddie Condon, Cutty Cutshall, Wild Bill Davison, Buzzy Drootin, Edmond Hall en Gene Schroeder. De bassist werd niet herkend op de foto.

Foto: zie p. 19.

kelijks werden, een vast lid van de bezetting worden (Jazzology-cd 1001-1013). Tijd om stil te zitten had hij niet, hij was een veel gevraagde solist. Onder de naam Edmond Hall's Blue Note Jazz Men ging hij op 29 november 1943 de platenstudio in en een dag later, maar dan voor Commodore, met Wild Bill Davison als opvolger voor Pee Wee Russell. In 1944 formeerde hij zijn eigen band en speelde in het Café Society Downtown, New York; hij bleef er tot 1947 mee doorgaan. Het is niet verwonderlijk dat Ed Hall in die periode veel in de platenstudio aanwezig was en onder verschillende namen en bezettingen plaatopnamen maakte: Big City Jazzmen, All Star Quintet, etc. De opnamen zijn nog steeds beschikbaar en getuigen van een hoge muzikale waarde. Het Esquire Magazine had jaarlijks een poll en hij won in 1945 de zilveren prijs voor klarinet.

Eddie Condon All Stars en Satchmo The Great

Nadat hij gestopt is met zijn eigen orkest, vinden we Ed terug bij de Barefoot Gang van Eddie Condon. Eerst regelmatig op de plaat, maar in 1950 kreeg hij een vaste stoel in de club van Eddie. Verder horen we hem ook in het radioprogramma van Rudi Blesh, *This is Jazz*, en tijdens een concert als hommage aan Bunk Johnson, de legendarische trompettist uit New Orleans. Het beviel Ed Hall eigenlijk uitstekend tussen die ruige club stevig drinkende, maar uitstekend musicerende maten van de Eddie Condon band. Persoonlijk vind ik dat de mooiste periode van Hall, omdat dat mijn eerste platen waren, die ik - zoals ik in het intro al heb gezegd - op mijn kamertje met een oud versterkertje kon beluisteren. Voor Commodore en later voor Decca en Columbia, werden de mooiste opnamen van die ongecompliceerde, freewheelende jazz gemaakt. De creoolse stijl van Edmond Hall paste wonderwel bij de ruige klanken van Wild Bill Davison en Cutty Cutshall. Avond aan avond zat de club van Eddie vol met de fine fleur van het New Yorkse uitgaansleven en elke bezoeker die de Big Apple aandeed en iets met jazz had, moest naar Eddie Condon's om het met eigen ogen mee te maken. In 1952 werden een jaar lang radio uitzendingen gemaakt vanuit Eddie's Club, Dr. Jazz At Condon's en daarbij proefde je de sfeer die in die club hing. Ed Hall bleef vijf jaar bij Eddie en laat uit die periode een keur aan platen achter, die nog allemaal op cd te verkrijgen zijn. Het aanbod van Louis Armstrong om bij zijn All Stars als vervanger van Barney Bigard te komen spelen, kon hij natuurlijk niet afslaan. Louis Armstrong was op zichzelf al veertig jaar aan de top, maar met zijn All Stars werd hij een ster, die, waar hij ook optrad, internationaal concertzalen vol kreeg. Vanaf september 1955 was het meteen raak: met de All Stars ging hij de hele wereld over. Op 29 oktober 1955 kwam hij naar het Concertgebouw in Amsterdam. De opnamen van dat optreden werden later op een lp uitgebracht, met aan de ene kant het Concertgebouw en aan de andere kant het

Een still uit de film *High Society*, een kaskraker uit 1956 met Grace Kelly, Bing Crosby en Frank Sinatra en de Louis Armstrong All Stars met v.l.n.r.: Trummy Young (tb), Billy Kyle (eigenlijk de pianist, maar hier met gitaar), Barrett Deems (drs), Louis Armstrong (tp), Edmond Hall (kl), en Arvell Shaw (bs). Foto: Rhythme.

optreden in het Scala van Milaan. Het was niet de eerste lp van Louis Armstrong die ik kocht, maar met Ed Hall vond ik het geweldig. De tijd die Hall bij Armstrong doorbracht was nou

niet bepaald om tot rust te komen; TV, radio, concerten en vele malen de opnamestudio in: een complete muzikale autobiografie van Armstrong werd opgenomen. Ook kunnen we nog regelmatig fragmenten zien van de film *High Society* met Grace Kelly en Bing Crosby, waarin de All Stars eveneens te zien zijn. Zeker de magere lange gestalte van Ed Hall valt je direct op. Het hoogtepunt van Ed's verblijf bij Armstrong is wel de documentaire film *Satchmo The Great*, die in 1956 in de VS, Europa en Afrika werd opgenomen. Vooral het optreden in Ghana maakte diepe indruk op Ed en de herinnering daaraan bleef op zijn netvlies steken. Moe van al dat gereis en beu van de clownerieën van Louis en Velma Middleton, hield hij het in 1958 voor gezien. Hij vestigde zich in 1959 met zijn vrouw Winnie in Ghana, met de bedoeling daar muziekonderricht te gaan geven. Het pakte anders uit en hij kwam weer naar New York.

Salute to Edmond Hall

Na zijn experiment in Ghana ging het leventje gewoon door, met dien verstande dat Ed nu voornamelijk als gastsolist bij andere orkesten ging optreden. Ging Pee Wee Russell experimenteren met de moderne jazz, Ed Hall voelde zich het beste thuis bij de oude jazzstijlen. In

Chris Barber met de American Jazz Band, een gelegenheidsorkest geformeerd rond het bezoek van Barber aan de Verenigde Staten in 1960. De Amerikanen namen met de toen al beroemde Engelsman een lp op, die voor liefhebbers nu nog tot de muzikale toppers wordt gerekend. Op de foto zien we v.l.n.r.: Chris Barber, Edmond Hall, Hayes Alvis, Joe Marshall, Sidney de Paris en pianist Hank Duncan. Foto: zie p. 19.

1960 was Chris Barber op bezoek in de USA en werd hij uitgenodigd om een lp te maken met enkele prominente zwarte Amerikanen. Op 7 en 8 november 1960 kwamen Sidney de Paris, Ed Hall, Hank Duncan, Hayes Alvis en Joe Marshall naar de opnamestudio en namen acht stukken op. Het moet voor Chris Barber een geweldige ervaring geweest zijn om in dit uitstekende gezelschap te mogen meespelen en dat getuigt deze plaat ook. Wat een enthousiast spel, klasse! Op tournee met Chris Barber in 1962 door Duitsland en Engeland herhaalde zich dat, maar dan omgekeerd, Ed Hall bij de band van Chris. Naast optredens voor de Amerikaanse TV, maakte hij ook nog veel opnamen onder eigen naam en speelde hij op jazz party's. De TV documentaire *Salute to Eddie Condon*, die op 27 december 1965 uitgezonden werd, heb ik nog op de Nederlandse TV gezien; inmiddels heb ik hem ook op dvd, Ed Hall is er ook

op te zien. Vervolgens op tournee met een jonge Amerikaanse dixieland groep, The Dukes of Dixieland, waarna hij in 1966 weer naar Europa ging om te spelen met de Alan Elsdon Band (Jazzology-207). Ook met de vikingen van Papa Bue ging Ed op tournee en voor Storyville zijn er nog wat platen gemaakt. Zijn laatste concert gaf hij op 3 februari 1967, Governor Drummer Jazzconcert met Bobby Hackett. Edmond Hall overleed op 11 februari 1967 in Cambridge, Boston, aan een fatale hartaanval tijdens het sneeuwvrij maken van de oprit van zijn huis.

Wim Keller

Edmond Hall zoals velen zich hem herinneren. Kenners zien direct de typische Albert systeem kleppenbediening en de karakteristieke plaats van de 'oktaaf-klep' aan de zijkant van het instrument (net boven zijn linkerhand).
Foto: zie p. 19.

Jacintha

sprak met Simon de Boer

Hij speelt al jaren piano in diverse popbandjes. Ook het begeleiden van zangkoren behoort tot zijn muzikale werk en sinds een half jaar is daar de jazzmuziek bijgekomen: pianist Simon de Boer. "Zet er maar bij dat ik de kleinzoon ben van kapper Piet de Boer, van de Zuiderhavendijk, dan weten ze misschien eerder wie ik ben. Zo lang zit ik nog niet in het jazzgebeuren. Ik ben mijn muzikale loopbaan begonnen met het spelen op een harmonium. Wij hadden thuis zo'n traporgel staan. Niemand speelde erop, maar ik moest er toch vaak even aanzitten. Op mijn zevende jaar ben ik toen op orgellessen

gegaan bij Henk ter Horst. Na een aantal jaren mocht ik diensten begeleiden op een echt pijporgel in de kerk aan de Wegjes. En vervolgens kreeg ik les van Henk Nauta op het grote orgel in de Westerkerk. Dat klonk daar echt geweldig. Ik was een jaar of vijftien toen ik gevraagd werd om een koor te begeleiden in Andijk, ter vervanging van Piet Spoelstra. Alleen stond daar in het dorpshuis een piano en daar had ik nog nooit op gespeeld. Toch had ik snel de smaak te pakken en er werd thuis ook een piano aangeschaft. Ik heb mijzelf vervolgens geleerd erop te spelen en ik vond dit instrument meteen veel vrolijker dan een orgel. Rond mijn achttiende jaar kwam ik Hans Lub tegen. Dat was een buurjongen van mijn opa en die vroeg mij of ik samen met hem een bandje wilde beginnen. Ik vertelde hem, dat ik alleen klassiek speelde en niets wist van popnummers. Maar Hans zei: 'laten we het even proberen, dat leer ik je zo.' En na een uurtje samenspelen spraken we iemand van Dindua. In diezelfde week nog hadden we ons eerste optreden te pakken en speelden we op zaterdagavond bij een feest van Dindua. Tijdens dat eerste optreden riep Hans naar mij welke akkoorden er bij het nummer hoorden en op die manier loodste hij mij door het repertoire heen. Aan het einde van de avond werden we meteen voor nog twee andere feestjes gevraagd. Binnen een jaar hadden we zo veertien optredens. En ik leerde er, vooral tijdens die optredens, nieuwe nummers bij, want ik had en heb dat eigenlijk nog steeds, een hekel aan repeteren. We noemden onszelf Greenspot, want dat dronk ik altijd bij mijn opa aan de Zuiderhavendijk. Hans kwam daar als buurjongen van opa, dus dat was onze link met elkaar." De tweemansband werd al snel uitgebreid met drummer Erwin de Jong en bassist Roland Wiersma. Inmiddels was Simon bij jongerenkoor Reaching Hand ingelijfd als vaste pianist. "Met zo'n koor moet je natuurlijk wel iedere week repeteren en op zich was dat ook heel leuk. Met de band oefenden wij zeer zelden. Een enkele keer huurden

we oefenruimte bij muziekhandel Koster en namen we het repertoire voor een bruiloft even door. Na zo'n zes jaar hield de band Greenspot op te bestaan en werd Britney and the Spears opgericht, waar onder andere Robin Visser het drumstel bespeelde. Met deze band hebben we mooie optredens gehad en mijn motto: staan en gaan, ging ook hierbij goed op."

Was er ook muziek?

"Een aantal jaren geleden gaf een van de medewerkers van het jazzfestival het bestuur de tip om bij het openingsconcert een pianist in de hal neer te zetten. De zaal ging namelijk altijd drie kwartier van tevoren open en dan stroomden de mensen al naar binnen. Het zou leuk zijn als er dan levende muziek werd gebracht, als brug naar de officiële opening. Vier weken van tevoren werd ik gebeld door Sam Verbeek en die vroeg mij om het pianistenidee ten uitvoer te brengen. Hij had van Piet Bijl gehoord dat ik wel aardig piano kon spelen. Ik vertelde hem meteen, dat ik nog nooit van mijn leven jazz had gespeeld. Maar ik kreeg de opdracht om er iets van te maken. Ik haalde uit de bibliotheek een boek met 100 nummers oude stijl jazz en heb er een aantal doorgenomen met Robin Visser, want die speelde tenslotte wel jazz. Vooral de bekende heb ik eruit genomen en ik ben maar gewoon begonnen op die vrijdagavond. Ik had geen idee wat ik speelde, hoe het tempo moest, maar opeens zongen de mensen wel de tekst mee, die bij mij onder de notenbalk stond. Ik vond het prachtig dat het zo bij elkaar paste. Ik deed het dus niet zo slecht. Voor het einde van het optreden had ik nog wat blues en rock and roll bewaard en dat ging er ook in als koek. Na afloop kwam er een man naar mij toe die vroeg waar ik dat boek vandaan had. Hij speelde ook piano en wilde het graag hebben. Ik had het echter, behalve het voorblad, gekopieerd en kon het ISBN nummer dus niet geven. Ik heb toen alle 100 kopieën aan hem meegegeven tegen kopieerkosten."

Simon was wel altijd een trouwe bezoeker van het Bloody Mary concert op zondag, maar kwam daar voor iets anders dan voor de jazz. "Het is niet echt mijn muziek. Ik heb na mijn optreden op het openingsconcert, geen jazz meer gespeeld. En het festival bezocht ik op zondag vooral voor het bier. Ik heb eigenlijk nooit zo op de muziek gelet, had geen idee dat dat er ook was. Het jaar daarna werd ik echter weer gevraagd voor het openingsconcert. Maar ja, ik had mijn kopieën weggegeven. Dus ik als een speer naar de bibliotheek. Boek weer gekopieerd en spelen maar. Mazzel dat het er nog was, want anders had ik een probleem gehad."

Jazz spelen als popmuziek

Drie jaar geleden werd de Enkhuizer bigband, de Harbour Hep Cats, opgericht. Simon werd als pianist gevraagd. "Dit was mijn eerste ervaring met het samen jazz spelen. En dat ging heel goed. Met 18 mensen onder leiding van Ruud Lippe hebben we een prachtig programma neergezet tijdens het openingsconcert in de Nieuwe Doelen. Het zou eenmalig zijn, maar inmiddels gaan we nog steeds door. We oefenen altijd een aantal maanden voor een optreden en dan gaan we er weer voor. En zo ben ik dus ook in de Oriental Jazzband gerold. Het was ter vervanging van Carmen Vos, die de band voor een half jaar verlaten heeft vanwege studie elders. Half september komt zij weer terug en dan zit mijn tijd er weer op. In het begin was ik jazz aan het spelen op de manier zoals ik popmuziek speel. Maar Emile van Pelt heeft mij toen de echte kunst van de jazz geleerd. Ook Bram van Tongeren heeft met mij de nummers thuis doorgenomen. Ik moest wel in een paar weken tijd even 50 of 60 nummers oefenen. De eerste keer spelen voor publiek was bij het afscheid van Carmen in de Drom. Dat was heel spannend, maar ook heel leuk. Een volgend optreden was in Duitsland en we zouden blijven slapen. En dat was voor het thuisfront een bijzondere gebeurtenis, want mijn vrouw is eigenlijk nooit alleen thuis. Maar het was al snel duidelijk dat dat meer zou gaan gebeuren. Ik heb een mooie tijd met de band gehad en was vaak de weekenden op pad. De jazzmuziek is voor mij meer gaan leven, maar dat komt ook doordat de Oriental een goede mix van stijlen speelt. En dat maakt het zo leuk om te doen. Toen we een weekend in Duitsland waren, moesten we spelen aan een boulevard in een hele grote tent. Geweldig was dat en wij waren echt een van de betere bands. Toen ik even bij andere groepen ging luisteren, wist ik meteen weer waarom

ik hiervoor nooit jazz heb gespeeld. The Oriental heeft wat dat betreft de sound die bij mij past en waar ik mij thuis in voel.”

Het afgelopen jazzfestival in Enkhuizen kende op de zondagmiddag een bijzondere afsluiting. Zoals altijd liepen de muzikanten, die als laatste op de Bühne stonden, in straatparade naar buiten. Maar Simon zat achter de piano en die til je niet zomaar op. “Er stond ook nog een bassist en ik vroeg aan hem of hij ook blues kon spelen. Dat kon hij en zo speelden wij samen nog lekker door. Opeens sprong er een jochie met lange haren (Koen de Rooij) op het podium en die ging achter het drumstel zitten. We gingen even lekker uit ons dak. Lang niet iedereen was namelijk achter de band aan naar buiten gegaan, dus we hadden ook nog publiek en dat kon het zeker waarderen. Emile van Pelt kwam nog even samen met mij op de piano spelen. Ik had alleen niet in de gaten dat hij het was. Ik dacht namelijk dat het zijn broer was, Jasper van Pelt. Die had een keer op zijn trombone meegespeeld met the Oriental in Vaals. Ik dacht dus op dat moment, die trombonist kan ook lekker piano spelen! ’s Avonds kwam ik hem weer tegen in de Drom bij de after party en ik zei weer, hé Jasper. Hij vertelde mij dat hij Emile was, en ik geloofde hem niet. Toen liet hij zijn kaartje zien waarop zijn naam stond. Ik zei, ja die heb ik ook en haalde zo’n zelfde kaartje uit mijn zak. Toen hij mij de beginselen van de jazz had uitgelegd, had hij mij namelijk zo’n kaartje gegeven en dat zat nog in mijn portemonnee. Sorry Emile, ik was even de weg kwijt.”

Simon's Blues in C

In een half jaar tijd heeft Simon diverse mooie optredens meegemaakt met the Oriental. “De mooiste was in Denemarken. Op vrijdagavond in Silkeborg moesten we optreden in een grote tent, waar zo’n 2000 mensen waren en die waren toch enthousiast! Ik mocht toen ook mijn eigen nummer doen: Simon's Blues in C. En dat was geweldig. Op YouTube staat er een opname van. Ik kreeg daar echt rillingen van. De tegenstelling met dit grootse optreden hadden we de dag daarna te pakken. Er was een extra optreden geboekt op een dorpspleintje, een uur rijden van ons eerdere stekkie. We stonden op een kar, kregen drie microfoons en er stonden zo’n dertig mensen te kijken. Het was echt het slechtste optreden, met het slechtste geluid dat ik ooit heb meegemaakt. Zo heb je in één weekend het beste en het slechtste optreden te pakken. De tour door Engeland was ook heel leuk om mee te maken. Ik was sowieso nog nooit in Engeland geweest. Het is heerlijk om al die jazzclubs aan te doen en er te spelen. Hoewel ik zelf meer van de festivals houd, want daar heb je vaak meteen een heel groot publiek. Een van de laatste optredens in Enkhuizen was tijdens de Waterweek. We moesten na een jazzband, waarin vooral hoogeschoolde musici speelden. Die speelden echter muziek die niet herkenbaar was voor het publiek, met het gevolg dat er al vele mensen weg waren voordat wij mochten spelen. Mijn laatste officiële optreden met de band zal tijdens het jazzfestival in Domburg zijn. Ik vermoed, dat ik het wel ga missen. Ik dacht, ik help ze even uit de brand, maar ik vond het leuker dan ik zelf had verwacht. Het was een leuke en leerzame periode, maar ik verlang nu ook wel weer naar de rust en vooral om geen weekenden meer weg te moeten. Want dat is iets dat je toch opbreekt, naast je werk en je andere hobby's.”

Liefde voor muziek

Simon is ook een fervent voetballer (en bierdrinker) bij Dindua. Want feest hoort erbij en dan het liefste met muziek. Vandaar dat de Booming Piano's in de tent op het landje van Top ook bezocht werden door Simon en zijn voetbalmaten. “Dat was echt prachtig om te zien, hoe die pianisten er een show van maken en achter elkaar doorgaan. Ik had al aardig wat biertjes achter mijn kiezen en hoe meer bier, hoe makkelijker ik praat. Ik wilde namelijk ook wel heel graag even achter die piano zitten en vroeg dat dus gewoon. Ik zei dat ik twee nummers kon spelen én zingen en er werd meteen positief op gereageerd. Het volgende nummer was voor mij. Ik had dat echt nooit verwacht en vroeg mij wel af waarom ze dat goed zouden vinden. Misschien hoopten ze dat ik heel slecht was, dan konden zij het daarna goed overtreffen. Ik vroeg aan de drummer of hij mee wilde doen, want die wilde ook naar de kant gaan. Gelukkig

bleef hij en ik speelde en zong het nummer: De liefde voor muziek van Raymond van het Groenewoud. Het halve voetbalteam én het halve koor stonden vooraan en maakten er een mooie happening van. De hele tent schudde heen en weer van het gejuich en gehos. Wat een feest." Dit liedje is het lijflied van Simon en wordt door hem op alle feesten en partijen gezongen. "De eerste keer dat ik het zong, was op mijn eigen bruiloft. Alleen had ik er toen voor mijn vrouw Mila een andere tekst op gemaakt. Ik heb het ook een keer gezongen tijdens een skivakantie in een bus. Bij het refrein ging iedereen zo heen en weer, dat de bus bijna omviel en er door de chauffeur werd gevraagd om hier onmiddellijk mee te stoppen." Muzikale hoogtepunten heeft Simon op diverse vlakken reeds behaald. Zo heeft hij met het jongerenkoor Reaching Hand in Paradiso opgetreden en daar hebben ze de Bohemian Rhapsody ten gehore gebracht. "Dat is echt ook een van mijn hoogtepunten geweest, om daar te mogen spelen, waar toch hele grote muzikanten hebben gestaan. Dat heeft toch een behoorlijke impact. Een andere bijzondere gelegenheid was het spelen in Carré. Els Hamburg trad daar op met haar balletschool en zij had mij gevraagd om een paar kinderen op piano te begeleiden. Het mooie was, dat er voor het slotgebeuren vier koren waren gevraagd waarvan ik de mensen ook kende. Toen ik door de presentator werd aangekondigd als de pianist, begonnen de koorleden allemaal te klappen en te juichen. De mensen eromheen gingen maar meedoen. Je zag ze denken, dat zal wel een heel beroemde pianist zijn, dus daar moeten we goed voor klappen. Een staande ovatie, voordat ik een noot had gespeeld." De liefde voor muziek duurt vast nog voort, alleen het uitvoerend werk laat Simon nu even aan anderen over. "In de bigband blijf ik nog wel spelen, want dat is elke keer een kortlopend project. Voor de andere dingen neem ik een time out. Even geen verplichtingen meer, maar vooral rust. Ik heb genoten van mijn uitstapje naar de jazz en vooral van the Oriental Jazzband."

Jacintha Floris

Illustratie: Rhythme.

Heb ik hier even geparkeerd. Hoort niet
bij het blad.

Jazz

in blik

Ook even geparkeerd; hoort niet bij het blad

Nieuwe donateurs

blijven welkom!

Kent u iemand in uw nabijheid die toch eigenlijk ook een jazzliefhebber is, geef dan eens een donateurschap cadeau. Zowel u als de nieuwe donateur ontvangt dan een gratis exemplaar van onze uitgave Sgt. Pepper's Spicy Words of Jazz of onze cd Sounds of Jazz.

Nieuwe donateur: _____

Adres: _____

Postcode en plaats: _____

Inwonend(e) gezinslid(-leden): 1. _____

2.. _____

3. _____

Aangebracht door: _____

Knip dit uit (of maak een kopietje als u niet in dit mooie blad wilt knippen) en stuur het naar Sgt. Pepper Jazz-Club, postbus 400, 1600 AK Enkhuizen en uw bestuur zorgt voor de afwikkeling. Kosten: 17,- per jaar, elk volgende gezinslid slechts 5,-. Kinderen tot en met 12 jaar gratis.

Uw top 5 bands

Die band zou ik wel weer eens willen zien en horen. Kent u ook zo'n band die het voor u helemaal is? Uw bestuur luistert zoveel mogelijk naar u en wil proberen de wensen van de leden mee te nemen in de programmering. Maar begrijp wel: bands kosten geld, soms heel veel en ook kanonnen als Louis Armstrong op de Sgt. Pepperbühne, dat lukt zelfs uw bestuur niet. Maar toch, geef uw Top 5 en wij proberen hiermee rekening te houden.

1. _____

2. _____

3. _____

4. _____

5. _____

Knip dit uit (of maak weer een kopietje) en stuur het naar Sgt. Pepper's Jazz-Club, Postbus 400, 1600 AK Enkhuizen.